

פרשת וישלח

וישלח יעקב מלאכים (לב, ד)

וישלח יעקב מלאכים

לקראת הפגישה בין יעקב לעשיו, שלח אליו יעקב שליחים כדי להודיעו על שובו מחרן. מספרת התורה: "וישלח יעקב מלאכים לפניו, אל עשיו אחיו". את המילה "מלאכים" אפשר לפרש במובן של שליחים, אבל רש"י מפרש: "מלאכים ממש". כלומר, יעקב שלח אל עשיו מלאכי אלוקים ממש.

המגיד ממזריטש, בשבת האחרונה שלפני הסתלקותו, אמר תורה על פירוש זה של רש"י ופירש כך את "מלאכים ממש" - את ה'ממש' של המלאכים שלח יעקב אל עשיו, אבל רוחניותם נשארה אצלו. כלומר, יעקב שלח אל עשיו רק את החלק ה'ממשי', התחתון, של המלאכים, אבל את הצד הרוחני שבהם - השאיר אצלו.

איך מפרידים?

פירוש זו דורש ביאור: עצם העובדה שיעקב שלח לעשיו מלאכי מרום ולא בני-אדם, מוכיחה שכוונתו הייתה לגרום שהמלאכים יגלו את הקדושה הטמונה בעשיו ויזככו אותו. 3 למשימה כזאת דרושים מלאכים, שהם בעלי כוחות אלוקיים עצומים, וברור שעליהם לבוא אל עשיו עם כוחותיהם אלה, כדי להצליח.

כיצד יכלו אפוא להצליח במשימתם לזכך את עשיו אם השאירו את כוחותיהם הרוחניים אצל יעקב? ובכלל, איך ייתכן להפריד בין ה'ממש', הגוף של המלאכים, 4 ובין ה'רוחניות', הנפש, שלהם, והלוא גוף ללא נפש אינו יכול לעשות דבר?!

אלא ברור שהמלאכים הלכו אל עשיו בגופם ובנפשם, אבל אופן הליכתם היה כזה, שגם בצאתם מאת יעקב ובהגיעם אל עשיו, נשארו כל העת דבוקים וקשורים ביעקב. גם כאשר שהו עם עשיו היה ניכר בהם, שמקומם האמיתי אינו אצל עשיו, אלא עם יעקב הצדיק, ואילו הימצאותם אצל עשיו אינה אלא לשם מילוי השליחות ותו לא.

ביאור זה של המגיד מעניק מימד נוסף של עומק לפירושו של רש"י. בכך הוא מלמדנו שה"מלאכים ממש" יכולים להצליח בשליחותם רק כאשר רוחניותם נשארת דבוקה וקשורה ביעקב ואינה משתנה גם בהימצאם אצל עשיו! (בראשית לב, ד)

מקור: מקור